

10. A rendkívüli halál

Csihadás, dugulás! Leülni!

Na, kérem alássan, azt kő mondanom ma megint, hogy nem bírom én ezt már idegekkel. Mire kellett megint bejönnöm, maguk pontyszájúak, he? Azzal fogad az Óragy Úr, hogy a rendőr táncol a halott mellett?! Há' hol élünk, ámberek?! Ezt tanulták a tiszthelyettes-képzőben? Hol marad az empaticizmus, az emberiség, a beleézés, a komolyság, és a kávémm?!

Most meg mit néznek, nem is hallottak a dolgról? Na, remek, akkor még eztet is én mondhatom el. Szóval hol volt, hol nem volt... köszönöm a kávémm, Csupati, magára mindig lehet számítani, kevesen nyalnak ilyen lelkesen... hol nem volt, volt egyszer egy járőrpár, akit az ügyelet — há' mit tesz isten! — kiküld a kecsgepöckei halastavakhoz, hogy valaki ottan meghotta magát. Na, ezek kimennek, térülnek, fordulnak, aztán egyszer csak táncolni kezd a rendőr a holla mellett! Mondja mán meg, Kálmán, mi a jó nyegle édes nagynénje térgye kalácscsa vót magával, mi?!... Aha. Hát ez szép. Ha sikló mászik fel máskor is a nadrágszárán, akkor maga onnantól meg nem mozdul, csak meregeti a szemét. A sikló majd távozik magáról magától, de ne botránkoztassa meg a megjelent zokogókat, megértette? Hogyhogy mi van, ha vipera? A vipera csalóka egy állat ám, Kálmán! Nem csíp az olyan gyorsan, én is mióta melengetem mán magát a kebelemm, oszt csak az elmúlt egy évben látott hozzá, hogy módszeresen kiirtsa az agysejtjeimet! Addig csak egy szép nagy parasztgyereknek tűnt, aki bajuszt eresztett az álla alá, de nem hitte vóna még az ördögűző mikóházi javasasszony sem, hogy maga a Sátán öltözött egyenruhába itten! Mit csináljak mán magával, hogy ne babszemnyi gyomorral kelljen minden reggel bejönnöm a szógálatba?

Mostan az Óragy Úr nyugtatgassa a hozzátartozókat, és azt üzente, én meg okítsam a hozzám tartozókat a rendkívüli halálesetkor követendő eljárásokra.

Ez gyün most. Akkor kezdem.

Ki látott már rendkívüli halált? Mindenki? Remek. Tudják, nekem egy eset maradt meg élénken az emlékezetemben. Amikor még a székesfővárosban toltam a talicskát, történt egy nap, hogy valaki nagyon elszántan meg akarta öngyilkolni magát. Bevett két doboz héliumtablettát, aztán hanyatt feküdt, de csak nem gyütt álom a szemire, így aztán felkapta a szárítókötelet, felment a Citadellára, és felkötötte a kötél végét arra a szép asszonkára, amelyik úgy tartja a feje fölé azt a levelet, hogy teljesen sörnyítóforma lesz tőle. A kötél másik végét a nyakába vette, mint kezdő pap a rózsafüzért, oszt levetette magát a mélybe, hogy nyakszegés általi önhalált érjen el ottan izibe! Igen ám, csakhogy addigra hatni kezdtek a héliumtabletták, így aztán a delikvens nem lezuhant, hanem szépen felemelkedett olyan háromszáz méterre, aztán ott lebegett a város felett, mint valami luftballonitás. Május elsején fel sem tűnt vóna, de hát júniust írtunk. Sihederkopó vótam akkor, aztán odamentünk Gézja bácsival, aki a járőrparancsnokom volt, hát néztünk is erősen, mint ittas vasutas a dupla alagútra, hogy most aztán mi legyen. Mondom: „hogy szedjük le, Gézja bácsi, nem vagyok én szatelit, hogy utána röpüjjen!” „Nem is kell fíjjam, nem a mi problémánk ez.” „Hát már hogyne lenne a mi problémánk, Gézja bácsi, hiszen a mi kerületünkben van!” „Perpillanat igen, no de ki látja ezt rajtunk kívül? A szél meg északnyugati.” Azzal elvágta a madzagot, a pasast meg elfújta a nyári szellő Kőbánya fölé. Ott aztán elcsapta egy felszálló Tu-154-es. De hát az mán akkor közlekedési baleset volt, nem rendkívüli halál, még vigasztalták is a kollégák a pilótát, hogy „hát ezeknek a gyalogosoknak má' semmi se szent!” Na, ez valóban egy rendkívüli halál volt.

Maguk viszont nem ilyenekkel fognak leginkább találkozni.

Első forma az öngyilkos. Ezek rendszerint felakasztják magukat, a megtaláló rokont meg ki. Először is le kell vágni, majd elugrani a dőlési irányból. Erősebbek lesegíthetik a földre, de tapasztalatból mondom, akasztott ember nem mindig ad a higiénia, tehát csak óvatosan, már csak kegyeletből is. Lehet orvost hívni, felvenni a rokonok adatait.

A következő a gyógyszeres öngyilkos. Ez olyan intellektuális típus, nem bírja a saját vérét, rendőrbarát is, mert nem kell emelgetni, mivel állapotja már meglehetősen statikus. Mondta is a múltkor egy helyszínen a rendőrorvos, ahogy húzta lefelé a kesztyűit, hogy „jó érzés a siker!” „Aztán miért, doki?” „Stabilizálódott az illető állapota.” „Az mit jelent?” „Há’ meghótt.”

Van aztán a horrorista, aki a vonat, meg a HÉV, meg a villamos, meg egyéb munkagép elejbe veti magát, oszt transzír, meg felteker, és nyímm és nyámm. Na, ide nem mennék soha magamtól, az már hétszáz! Ilyenkor ki köll hívni a tűzoltókat, mivel ez azon kevés esetek egyike, amikor a jogszabály lehetőséget ad nekünk a piszkos munka átpasszolására, használjuk hát ki a lehetőséget! Orvost is köll kérni a látszat kedvéért, aztán már csak a jelentést kell megírni, meg otthon kihagyni a vacsorát. Nem fogyózik valaki? Mert az elviheti ezeket a helyszíneket, oszt tuti nem lesz este éhes.

A következő típus a csak úgy meghótt holla. Itt mindig vizsgálni kell az idegenkezűséget! Ha az általában elvárhatónál több keze van, akkor az idegenkezűség szinte bizonyos. Úgyszintén, ha kevesebb a végtagja, ne adj isten, csak egyes alkatrészei kerülnek elő. Ekkor orvos kell, meg szóljanak be a nyomozóknak! Ne csak az egyenruhás dógozzon, nem igaz?

A legcsúfabb a vízi holla. Na, kérem alássan, annak aztán van egy színe! Ilyenkor több eset van. Illetékességi határon lévő vízfelület esetén megkísérelhető a vontatásos illetékességmegszüntetés, majd névtelen bejelentés a szomszédos kapitányságra. Ez nem szép dolog, de hát ők is ezt csinálják, ráadásul szógálatleadás előtt fél órával meg is fogják érteni. Ilyen esetben azért kell betelefonálni nekik, hogy „gombaszedő vagyok, itt állok egy holla mellett”, mert ha nem teszik meg, akkor vissza fogják vontatni. Ha van bejelentés, tudják, hogy mi voltunk, és tudják, hogy tudjuk, és ha vissza akarnák passzolni, akkor úgy felnyomjuk őket, mint állami támogatásért gazda a talajvizet. Az meg azért mégsem állapot, hogy addig vontatgatjuk ide-oda szegény állapotógárt, míg elkopik, elfogyasztják a halak, vagy megnyer egy vízisi kupát.

A kedvencem a kifordított holla. Ezt rendszerint az eke fordítja ki szántáskor. Ilyenkor jó keresztényként a „nyugodjék békében” felkiáltás után visszaforgatjuk rá a földet. A traktorosnak elég lesz egy üveg törköly, vagy meg lehet nézni, van-e műszakija, de biztos nem van. Szóval értik, vagy nem, vagy igen, vagy nem?

Jól van. Kálmán, vette az adást? Akkor menjen a dolgára.
Kiment?

Ámberek, maguknak meg nagyon komolyan mondom: a hollával tisztelettel bánjanak, és kegyelettel viseltessenek a helyszínen! Minden lepapírozható, de a bunkóságra emlékezni fog a falu. Értve vagytok?!